

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaškem ve věci

žalobce: **B. T. A.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. OAM-1603/ZA-ZA12-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2024, č. j. OAM-1603/ZA-ZA12-HA13-2023, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že je zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Dále dle žalobce došlo k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je také v rozporu s mezinárodními závazky ČR a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život. Byl toho názoru, že žalovaný nesprávně argumentuje tím, že ona nová skutečnost by nemohla změnit verdikt rozhodnutí. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu je správní orgán povinen zkoumat přípustnost opakované žádosti ve světle nových skutečností, pokud tyto nové skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání v předchozím řízení. V rámci nového posuzování měl žalovaný zohlednit obavy žalobce ze svého krajana, který mu ve vězení vyhrožoval zabitím po návratu do Vietnamu.
3. Podle názoru žalobce žalovaný nerefletoval závěry Nejvyššího správního soudu týkající se institutu správního uvážení ve spojení s § 14 zákona o azylu. Z rozhodnutí žalovaného nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Je proto třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal. Zda důvody k jeho udělení budou, či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že chce v ČR zůstat, protože má v ČR veškeré rodinné zázemí, především dvě nezletilé děti, o které se stará. Dle názoru žalobce je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný popřel oprávněnost žalobcem uvedených námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu. Své rozhodnutí nepovažoval za nesprávné, nezákonné či vadné. Žalovaný uvedl, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech jeho souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
5. K tvrzení žalobce, že se obává o svůj život, žalovaný uvedl, že tuto námitku nemohl meritorně posoudit, neboť žalobci údajná výhružka smrti od spoluvězně byla prokazatelně známa při prvním řízení, měl a mohl ji tedy uvést již tehdy, ale nezmínil ji. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v rámci předchozího správního řízení, a konstatoval, že žalobce uvedl pouze jednu novou skutečnost, která však neznamená žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu. Žalovaný neshledal žádnou novou skutečnosti či okolnost, na základě které by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.
6. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, žalovaný uvedl, že to byl právě žalobce, kdo měl v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení a žalovaný udělal maximum pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí jeho žádosti jako nepřípustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Poprvé žádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 16. 7. 2019, žalovaný o této žádosti rozhodl dne 19. 10. 2020 rozhodnutím č. j. OAM-437/ZA-ZA11-HA13-2020 tak, že se žalobci neudělil azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Následně žalobce podal opakovanou žádost dne 22. 11. 2023. O této žádosti žalovaný rozhodl dne 8. 4. 2024 napadeným rozhodnutím.
9. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si před rozhodnutím o žádosti ze dne 22. 11. 2023 obstaral spisový materiál k řízení o první žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2019. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 18. 3. 2024 plyne, že žalovaný shromáždil jako podklad pro své rozhodnutí mimo jiné též údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2023, informace z Cizineckého informačního systému, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 18. 1. 2024 a informace OAMP MV ČR Vietnam – Bezpečností a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. 6. 2023. Dle citovaného protokolu se žalobce se všemi těmito podklady seznámil a uvedl, že doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhuje.
10. V rámci pohovoru ke své první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 28. 7. 2020 uvedl, že do ČR přicestoval za rodiči a byl mu zde povolen trvalý pobyt. V roce 2013 byl obviněn a následně byl odsouzen za výrobu drog k trestu odnětí svobody ve výměře deseti a půl roku a na základě toho mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn dne 26. 6. 2020 a požádal o mezinárodní ochranu, protože se nechtěl vrátit zpět do Vietnamu. Ve věznici před vietnamskými spoluvězni pomlouval bývalého prezidenta Ho Či Mina, že má nemanželské děti. Žalobce si myslel si, že by to bývalí spoluvězni mohli po návratu do Vietnamu sdělit tamním úřadům, a že za pomluvy ve Vietnamu hrozí nějaký trest. Dále žalobce uvedl, že chce získat azyl a začít pracovat a že je v pravidelném kontaktu se synem, jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl.
11. Žalobce dne 28. 11. 2023 poskytl údaje potřebné ke své druhé žádosti, konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, budhistického vyznání a bez politického angažmá. Dále uvedl, že je svobodný a má jedno nezletilé dítě, které žije s babičkou ve Vietnamu. Z Vietnamu vycestoval v prosinci roku 2002 za účelem sloučení rodiny, aby mohl být s rodiči. V ČR byl odsouzen za výrobu pervitinu, z uloženého trestu vykonal sedm let a dva měsíce. Jako první důvod žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

mezinárodní ochranu uvedl, že ve vězení měl rvačku s jedním Vietnamcem, který mu vyhrožoval, že ho zabije, jakmile se žalobce vrátí do Vietnamu. K tomuto důvodu uvedl, že jej uváděl již při své první žádosti. Jako další důvod žádosti uvedl, že hrál hazardní hry, nyní dluží dost peněz, přišel o dům ve Vietnamu, a nemá tam tak kde bydlet, také ve Vietnamu nesežene práci a nezaplatí dluhy. K tomuto důvodu uvedl, že jej v první žádosti neuváděl, protože v době první žádosti ještě dluh neměl.

12. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 15. 1. 2024, sp. zn. 9 T 15/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze rozsudkem ze dne 6. 5. 2014, sp. Zn. 12 To 33/2014, které nabyly právní moci dne 6. 5. 2014, vyplývá, že žalobce byl odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a odst. 4 písm. b) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře deseti let a šesti měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 26. 6. 2020, sp. zn. 6 PP 98/2020 byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn na zkušební dobu v trvání šesti let, tedy do 26. 6. 2026.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
14. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
16. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se správní orgán v rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu nezabývá věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž konkrétním důvodem její nepřipustnosti. Podal-li cizinec opakovanou žádost, zabývá se jejími důvody pouze z toho hlediska, zda mohly být žadateli známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, tj. že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (například změna situace v zemi původu či změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Co se týče povahy nových důvodů žádosti, nemůže se jednat o „*jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018/45), tedy takové, „*kteřé významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka*“ (viz rozsudek č. j. 9 Azs 5/2009-65)

17. Žalobce v nové žádosti ze dne 22. 11. 2023 uvedl dvě nové skutečnosti oproti svým tvrzením v předchozí žádosti, a to strach z bývalého spoluvězně a své dluhy. Žalovaný se s těmito skutečnostmi dostatečně jasně a výstižně vypořádal a přesvědčivě zdůvodnil, proč tyto skutečnosti neshledal dostatečnými pro udělení mezinárodní ochrany. K první tvrzené skutečnosti, že žalobce má obavy ze svého bývalého spoluvězně a možnosti selhání vietnamských orgánů veřejné v oblasti zajištění ochrany práv žalobce, žalovaný správně uvedl, že žalobci tato skutečnost byla prokazatelně známa již v době podání první žádosti, avšak ve své první žádosti ji jako důvod hodný udělení mezinárodní ochrany neuvedl, ačkoli byl náležitě poučen o tom, že tak učinit má, a učinit tak mohl. Nemůže se proto jednat o novou skutečnost, kterou žalobce bez svého zavinění dříve uvést nemohl. Žalovaný také správně poukázal na to, že mezinárodní ochrana může být žalobci (žadateli) poskytnuta teprve až v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla poskytnuta v odpovídající míře, žalobce však žádného prostředku k ochraně svých práv nevyužil, omezil se pouze na tvrzení, že se cítí být výhrůžkou bývalého spoluvězně ohrožen. Žalovaný se také dostatečně vypořádal s druhou tvrzenou novou skutečností, jestliže v rozhodnutí uvedl, že dluhy a absence ekonomického zázemí v zemi původu nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný podrobně popsal, že žalobce ve své žádosti netvrdil žádné relevantní skutečnosti, pro které by měl splňovat podmínky pro udělení azylu, případně doplňkové ochrany, a žalovaný takové skutečnosti nezjistil ani ze své úřední činnosti, proto posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou.
18. Tyto důvody tedy žalovaný vyhodnotil jako skutečnosti, které nemohou nic změnit na hmotněprávním postavení žalobce, tj. že nemohou vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť se nevztahují k důvodům, pro které žalobce opustil Vietnam, netýkají se změny situace v zemi původu, a ani nemohou být azylově relevantním důvodem. Zmíněné úvahy žalovaného, s nimiž se soud plně ztotožňuje, považuje soud za zcela srozumitelné a přezkoumatelné a nevybočující z rámce výše citovaných judikатурních závěrů. Žalovaný tedy porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které žalobce uvedl v opakované žádosti, a rovněž se zabýval na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Dle názoru soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a splňuje veškeré požadavky přezkoumatelnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96). Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je proto nedůvodná.
19. Na základě uvedeného je tak nutné souhlasit s žalovaným, že od meritorního posouzení první žádosti žalobce v roce 2020, kdy rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. OAM-43733/ZA-ZA11-HA13-2020, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona nebylo možné žalobci udělit, nedošlo k žádné významné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
20. Soud zároveň zdůrazňuje, že dle § 10a odst. 2 zákona o azylu žalovaný neposuzuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, je-li žádost o mezinárodní ochranu nepřijatelná. Jelikož žalovaný oprávněně vyhodnotil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou, nemusel hodnotit, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu, tj.

včetně tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Nemohou tak být důvodné námitky žalobce, že je rozhodnutí žalovaného ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

21. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území ČR, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci žalobcova pobytu na území ČR. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území ČR a snaha žít na území ČR tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit azyl podle § 12 zákona o azylu nebo humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. Legalizaci pobytu musí žalobce řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů.
22. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že nepřisvědčil ani tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel jak z tvrzení žalobce, která jsou vzhledem k povaze řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany určující, tak i z aktualizovaných zpráv o zemi původu. Skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu dle § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu. Nedůvodnou tak soud shledal i zcela obecnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky ČR a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život.
23. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. února 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z